

Politične volitve

Rezultati nedeljskih državnozbornih volitev prav gotovo predstavljajo določeno presenečenje. Število glasov, ki jih je prejela skrajna levica (komunisti in socialproletarci), in nazadovanje desnice jasno kažeta splošen premik italijanskega volilnega zbora na levo. Komunisti in socialproletarci predstavljajo skupno 30 odstotkov vseh volivcev, kar pomeni, da je od treh volivcev eden komunist ali socialproletarec, oziroma daje na volitvah svoj glas tema dvema strankama. Če še primerjamo volilne izide za senat in poslansko zbornico, ugotovimo, da je odstotek glasov, oddanih komunistom in socialproletarcem, večji pri volitvah v poslansko zbornico (31,4) kot v senat (30), iz česar izhaja, da mlajši volivci še v večjem številu podpirajo ti stranki kot starejši.

Desnica (liberalci, misovci in monarhisti) predstavlja skupno 11,6 odstotka volivcev in je v primeri s političnimi volitvami leta 1963 nazadovala skupno za 2,3 odstotka.

Od sredinsko-levih strank je na teh volitvah najbolj napredovala Kršč. demokracija, kateri je treba priznati, da je uspešno prestala hudo preizkušnjo, saj je bila glavna tarča napadov tako desnice kot skrajne levice. Združena socialistična stranka je proti pričakovanju zgubila veliko število glasov, saj predstavlja danes le 14,5 odstotka celotnega volilnega zbora, medtem ko je leta 1963 ta odstotek znašal 20.

Zaradi nazadovanja socialistov je treba pričakovati, da bodo nastale hude težave pri sestavi nove vlade. Volilni rezultati sicer ne kažejo na novo alternativo dosedanji sredinsko-levi vladi, vendar je treba pričakovati, da se bodo v socialističnih vrstah okrepile tiste sile, ki niso prepričane, da more sodelovanje z demokristjani prinesiti bistveno izboljšanje razmer v italijanski družbi in državi. Najmanj, kar se lahko zgodi, je, da bo politična cena, ki jo bodo morali demokristjani plačati, če bodo hoteli sestaviti vlado s socialisti, znatno večja, kot je bila do zdaj.

Od demokristjanov bo seveda tudi odvisno, kako se bo vladna kriza rešila. Volilni izidi namreč zgovorno kažejo, da ni mogoče več dolgo odlašati z glavnimi, že zdavnaj obljubljenimi reformami države in družbe, če nočejo, da italijanska politika pojde nevarnim avanturam naproti.

Sestava novega parlamenta

SENAT	POSL. ZBORNICA
KD 135 (+ 2)	KD 266 (+ 6)
KPI 101 (+16)	KPI 177 (+11)
PSU 46 (-12)	PSU 91 (-29)
PLI 16 (- 3)	PLI 31 (- 8)
MSI 11 (- 4)	MSI 24 (- 3)
PDIUM 2 —	PSIUP 23 —
PRI 2 (+ 1)	PDIUM 6 (- 2)
SVP 2 —	PRI 9 (- 3)
	SVP 3 —

NAŠA IZBIRA JE SAMO ENA: SLOVENSKA SKUPNOST

V nedeljo in ponedeljek bodo slovenski volivci s Tržaškega in Goriškega ponovno poklicani k volilnim žaram, da s svojim glasom prispevajo k izvolitvi novega deželnega zbora Furlanije - Julijske krajine. Gre za drugo preizkušnjo, pred katero so postavljene politične stranke v kratkem razdobju enega tedna.

Ceprav je volilna stvarnost tokrat nekoliko drugačna od tiste, ki je veljala za državnozbornih volitev, ne moremo reči, da popolnoma ustreza načelom pravičnosti. Ozemlje, na katerem prebiva slovenska manjšina v Italiji, je namreč razdeljeno na toliko volilnih okrožij, da je izvolitev slovenskega manjšinskega predstavništva v deželni zbor sicer mnogo lažja kot v rimski parlament, a to predstavništvo ne more biti sorazmerno z dejanskim številom slovenskih volivcev v Italiji. To resnico smo v listu že večkrat napisali, a menimo, da jo moramo danes ponovno poudariti, ker imajo slovenski volivci v nedeljo možnost in priložnost, da s svojim glasom prispevajo k ustvaritvi takšnih političnih in pravnih pogojev, ki naj omogočijo, da se to naše osnovno politično vprašanje čimprej reši in pravično uredi.

Mislimo, da je razvoj dosedanjega političnega dogajanja dovolj zgovorno dokazal, da vključevanje zamejskih Slovencev kot posameznikov v italijanske vsedržavne stranke ne vodi nikamor. To med drugim jasno izhaja iz dejstva, da je kljub pristanku večine zamejskih Slovencev na takšno politiko ostala dolga vrsta osnovnih manjšinskih problemov do zdaj nerešena.

Jalovost in neučinkovitost takšne politike ne more seveda zamegliti niti izvolitev slovenskega kandidata na listi KPI v poslansko zbornico na nedeljskih političnih volitvah, saj je to bolj posredna reakcija slovenskih množic, ki volijo KPI, ne teze, ki jih mi — in zadnje čase tudi mnogi drugi Slovenci — zagovarjamo in širimo, kot pa izraz volje in hotenja vodstva prizadete stranke. Prepričani smo nadalje, da bo razvoj tudi v teh vrstah šel vedno bolj proti smeri, ki jo mi nakazujemo.

Zaradi tega je potrebno, da zlasti na teh deželnih volitvah čimvečje število slovenskih volivcev in volivk odda svoj glas listi Slovenske skupnosti, kajti samo na ta način bosta prišli jasno do izraza naša volja in naša pravica, da začnemo končno postajati subjekt in s tem dejavnik v celotnem tukajšnjem življenju in da se preneha naše instrumentaliziranje za dosego ciljev in smotrov, ki se nas neposredno ne tičejo.

S tem seveda nočemo reči, da nas splošno politično in družbeno dogajanje ne briga

in da nismo na to dogajanje pozorni. Nasprotno. Mi hočemo priti do takšnega instrumenta, hočemo izbrati takšno obliko političnega angažiranja, ki bo dejansko omogočila, da se bomo polnokrvno vključili v splošno dogajanje in sorazmerno v svojimi močmi vplivali na njegov razvoj ali vsaj preprečili, da bi ta razvoj ne bil v našo škodo.

V nedeljo gre v bistvu za to, da čimvečje število slovenskih volivcev in volivk z glasom, ki ga bodo dali listi Slovenske skupnosti, izrazijo voljo po novi politiki, in sicer takšni, ki bo ustrezala novim razmeram in današnjemu novemu času.

Nedeljske volitve so poleg tega zato važne, ker si moramo izvoliti v deželni zbor svoje slovensko predstavništvo, saj je deželni zbor tako važen zakonodajni organ, da bi utegnili biti naša odsotnost iz njega naravnost usodna.

Če bodo slovenski volivci in volivke imeli v nedeljo pred očmi samo ti dve dejstvi, smo prepričani, da bo njihova izbira samo ena: volili bodo listo Slovenske skupnosti.

Zahvala volivcem

Slovenska skupnost se lepo zahvaljuje vsem tistim zavednim Slovenkam in Slovincem, ki so glasovali slovensko. Lista Slovenske skupnosti je v primerjavi s političnimi volitvami leta 1963 napredovala za 462 glasov. Leta 1963 je namreč dobila 5679, prejšnjo nedeljo pa 6141 glasov. To je izredno lep napredek, če pomislimo, da smo Slovenci samostojno nastopili na političnih volitvah iz protesta, ker nam volilni zakon ne daje možnosti za izvolitev lastnega zastopstva in pa zato, da svetovni javnosti pokažemo, da v Italiji živimo Slovenci, ki se nočemo utopiti v morju italijanskih strank in tako zatajiti svoje narodnosti. Ta namen smo dosegli in smo z uspehom zadovoljni.

Slovenski volivci so pravilno razumeli, da je potrebno, da Slovenci nastopamo pri vseh volitvah ne glede na možnosti, kajti le na ta način izpričamo svojo prisotnost in poudarimo zahtevo, da italijanska republika zagotovi slovensko zastopstvo v parlamentu.

Glasovi, oddani naši kandidatni listi za poslansko zbornico, predstavljajo jedro na rodno zavednih in politično zrelih volivk in volivcev na Tržaškem.

Zato Slovenska skupnost lahko računa, da se bo to jedro še bolj okrepilo in nas v bodoče zanesljivo podprlo v boju za pravice slovenske manjšine v Italiji.

Tajništvo SLOVENSKE SKUPNOSTI

RADIO TRST A

♦ NEDELJA, 26. maja, ob: 8.30 Kmetijska oddaja; 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu; 10.15 Poslušali boste... Od nedelje do nedelje na našem valu; 11.15 Oddaja za najmlajše: »Ivanhoe«; 12.00 Nabožna glasba; 12.15 Vera in naš čas; 12.30 Glasba po željah; 13.30 Nadaljevanje glasbe po željah; 14.40 Nedeljski vestnik; 14.45 Glasba iz vsega sveta; 15.30 »Birozavri«. Igra v dveh delih, napisal Silvano Ambrogi, prevedel Niko Košir; 17.30 Prijatelji zborovskega petja; 18.00 Koncert v miniaturni; 18.30 Iz pesniških gajev: »Ivan Cankar« (Marko Kravos); 19.15 Sedem dni v svetu; 20.30 Pod farnim zvonom župne cerkve v Zabnicah (Sergij Canciani); 21.00 Moderni ritmi; 21.40 Sodobna glasba; 22.10 Zabavna glasba.

♦ PONEDELJEK, 27. maja, ob: 11.35 Sopek slovenskih pesmi; 12.10 Pomenek s poslušavkami; 13.30 Izbor motivov in melodij; 17.20 Ne vse, toda o vsem; 17.30 Glasba za vaš transistor; 18.00 Zbor »Antonio Illersberg«; 18.00 Iz opusa Čajkovskega in Ravela; 20.50 Pripovedniki naše dežele: Luciano Nardelli: »Moje mesto« (Lelja Rehar); 21.45 Slovenski solisti: Basist Jože Stabej, pri klavirju Marijan Lipovšek. Slovenske ljudske pesmi v priredbah Slavka Osterca, Zorka Prelovca in Marijana Lipovška; 22.05 Zabavna glasba.

♦ TOREK, 28. maja, ob: 11.55 Sopek slovenskih pesmi; 12.00 Pod farnim zvonom župne cerkve v Zabnicah; 17.20 Slovensčina za Slovence; 17.40 Piero Pieri: »Italija in prva svetovna vojna«; 17.55 Zbor Slovenske prosvetne zveze iz Celovca (vodi Valentin Hartman); 18.30 Koncertisti naše dežele: Flavtist Miloš Pahor, Johann Sebastian Bach: Sonata v a molu za flavto solo, Primož Ramovš: Ekspanzije solo za flavto solo; 19.10 Plošče za vas, quiz oddaja, pripravlja Danilo Lovrečič; 20.30 Carl Maria von Weber: »Carostrelec«, romantična opera v treh dejanjih; 22.50 Zabavna glasba.

♦ SREDA, 29. maja, ob: 11.35 Sopek slovenskih pesmi; 12.10 Liki iz naše preteklosti: »Dr. Karel Strekelj«, (Vinko Beličič); 13.30 Glasbeno potovanje okoli sveta; 17.20 Odvetnik za vsakogar, pravna posvetovalnica; 17.30 Glasba za vaš transistor; 18.30 Komorne skladbe Bruna Bjelinskega; 19.10 Zdravniška posvetovalnica; 19.20 Razkuštrane pesmi; 20.30 Simfonični koncert, v odmoru (približno ob 21.15) Za vašo knjižno polico; 22.05 Zabavna glasba.

♦ CETRTEK, 30. maja, ob: 11.35 Sopek slovenskih pesmi; 12.00 Tri in ena — sobotni varieté; 17.20 Marija Kacin: »Luigi Pirandello«; 18.30 Sodobni italijanski skladatelji; 19.10 Pisani balončki; 19.40 Nastopi zabavnih ansamblov na Radiu Trst; 20.30 »Peti za bridge«. Radijska drama, napisal Michal Tonecki, prevedel Franc Jeza. Igrajo člani radijskega odra, režira Stane Kopitar; 22.00 Skladbe davnih dob.

♦ PETEK, 31. maja, ob: 11.35 Sopek slovenskih pesmi; 12.10 Gospodinja nakupuje (prof. Tone Penko); 13.30 Izbor motivov in melodij; 17.20 Ne vse, toda o vsem; 18.00 Beri, beri rožmarin zeleni, ljudski pevci in pesmi; 19.10 Novele: Smiljan Rozman: »Nenadna Korenova smrt«; 20.30 Gospodarstvo in delo; 20.45 Koncert operne glasbe; 22.00 Samospevi Vita Levija; 22.20 Zabavna glasba.

♦ SOBOTA, 1. junija, ob: 11.35 Sopek slovenskih pesmi; 12.00 Iz starih časov (dr. Lojze Tul); 13.30 Semenj plošč; 14.45 Pojeta Dalida in Lado Leskovar; 15.00 Glasbena oddaja za mladino; 16.00 Avto-radio - Oddaja za avtomobiliste; 16.00 Pregled slovenske dramatike. Pripravila Jože Peterlin in Josip Tavčar; 17.20 Dialog - Cerkev v sodobnem svetu; 17.40 Obletnica meseca: »Arrigo Boito ob petdesetletnici smrti« (dr. Andrej Bratuž); 17.50 Zbor »Glasbene Matice« iz Ljubljane, vodi Igor Lavrič; 19.10 Družinski obzornik, (prof. Ivan Theuerschuh); 20.30 Teden v Italiji; 20.45 Ivan Tavčar: »Visoška kronika«. Radijska priredba Martina Jevnikarja; I. del: »Izidorjeva mladost«. Izvajajo dijaki višjih srednjih šol v Trstu. Režira Jože Peterlin; 21.30 Vabilo na ples; 22.30 Zabavna glasba.

TRSTENSKI KOLEDARČEK

26. maja, nedelja: Dragica, Filip
27. maja, ponedeljek: Janez, Voja
28. maja, torek: Avgustin: Gojko
29. maja, sredo: Majda, Maks
30. maja, četrtek: Milica, Ferdinand
31. maja, petek: Angela, Maja
1. junija, sobota: Radovan, Fortunat

Rezultati volitev v senat in poslansko zbornico

Dokončni rezultati nedeljskih volitev v senat italijanske republike so naslednji:

Krščanska demokracija je dobila 10,955.458 glasov (l. 1963: 9,579.081) in bo imela 135 senatorjev; v dosedanem senatu jih je imela 133; odstotke svojih glasov je povečala od 34,9 na 38,4.

Združena socialistična stranka (PSU): 4,349.668 (1963: 5,593.365), 46 senatorjev (dozdaj tudi 46); odstotki glasov PSU pa so padli od 20,3, kolikor sta jih skupno zbrali pri parlamentarnih volitvah leta 1963 tedaj še ločeni socialistična in socialnodemokratska stranka, na 15,2.

Republikanska stranka (PRI): 626.604 (1963: 223.350), 2 senatorja (dozdaj nobenega), od 0,8 na 2,2 odstotka glasov.

Liberalna stranka (PLI): 1,934.061 (1963: 2,065.901), 16 senatorjev (doslej 19), od 7,5 na 6,8 odstotkov.

Komunistična stranka (PCI): 8,580.476 (1963: 6,991.889), število senatorjev se je dvignilo od dosedanjih 85 na 87, porast glasov v odstotkih od 25,5 v letu 1963 na 30,0.

Soc. stranka proletarske enot. (PSIUP): ker je šla pri volitvah v senat skupaj s komunisti, ni bilo mogoče posebej prešteti njenih glasov, pridobila pa je dve senatorski mesti (število njenih senatorjev se bo povečalo od 12 na 14). L. 1963 še ni obstojala.

It. socialno gibanje (MSI — neofašisti): 1,304.478 (1963: 1,414.750), 11 senatorjev (doslej 15); odstotki glasov so se znižali od 5,2 na 4,6.

Monarhisti (PDIUM): 311.973 (1963: 429.412), dva senatorja (tudi doslej dva), odstotki glasov so se znižali od 1,6 na 1,0.

Vse druge skupine, v katerih so zapopadene tudi Južnotirolska ljudska stranka,

skupine Doline Aosta in Slovenska skupnost: 520.475 glasov, dva senatorja, ki oba pripadata Južnotirolski ljudski stranki. Gibanje Valdaoste je izgubilo svojega senatorja.

Belih glasovnic je bilo 870.656, neveljavnih pa 529.159. Če bi pomenile bele glasovnice stranko, bi bila to pri volitvah v senat šesta najmočnejša stranka, za DC, PCI, PSU, PLI in MSI, pred republikansko stranko. Seveda pa so oddajali bele glasovnice razočaranci ali neodločnejši najrazličnejšega mišljenja.

VOLITVE V POSLANSKO ZBORNICO

Rezultati volitev v poslansko zbornico pa so naslednji: Krščanska demokracija je dobila 12,428.663 glasov in 266 poslancev. Pri volitvah leta 1963 je dobila 11,773.182 glasov in 260 poslancev. Napredovala je torej za 6 poslancev, v odstotkih glasov pa od 38,2 na 39,1%.

Komunistična partija je prejela 8,555.131 glasov in 177 poslancev, medtem ko je dobila leta 1963 7,767.601 glasov in 166 poslancev. Porast znaša torej 11 poslancev, v odstotkih glasov pa od 25,3 na 26,9%. Pridobila je skupno več glasov kot krščanska demokracija, namreč 787.530 nasproti 655.481 krščanske demokracije.

Združeni socialisti (PSU) so dobili 4,604.329 glasov in 91 poslancev, medtem ko sta prejeli l. 1963 tedaj še ločeni socialistični stranki skupno 6,132.107 glasov in 120 poslancev. Izgubili sta torej 29 poslancev in 1,527.778 glasov, niun odstotek pa se je znižal od 19,9 a 14,5%.

Ital. socialno gibanje (MSI) je prejelo tokrat 1,415.307 glasov in 24 poslancev, medtem ko jih je prejelo leta 1963 1,570.228 in

(Nadaljevanje na 3. strani)

Glavna bilanca degaullizma

Francijo pretresajo študentovski nemiri in delavsko-nameščenske stavke takega obsega, kot jih že dolgo ni doživela. Vsi različni vzroki imajo skupen izvor: francosko ljudstvo je sito De Gaullovo paternalistične in pustolovske politike, ki se izmika stvarnosti in se lovi za starčevskimi vizijami. Če bi hoteli z eno besedo označiti značaj sedanjega položaja v Franciji, bi morali reči: razočaranje. In več kot dva milijona francoskih delavcev, nameščencev, študentov in kmetov hoče v bistvu predvsem povratek k stvarnosti tako v mednarodni politiki kot tudi v okviru Evropske gospodarske skupnosti in svetovnega dogajanja.

De Gaulle je treba priznati, da je človek izrednega formata in prava voditeljska osebnost, pošten in idealist. Priznati mu je treba tudi, da ni nikdar poskusil izkoristiti polnomočij, ki mu jih je izglasoval parlament, za to, da bi uvedel osebno diktaturo ali da bi skušal zatreti svobodo kritike v političnem življenju. Francoski opozicijski tisk je bil ves čas njegovega vladanja poln njegovih karikatur in ostrih napadov nanj in na degaullizem. V tem pogledu bi bil lahko De Gaulle za vzor marsikateremu državniku, ki se je znašel kdaj v podobnem odgovornem položaju. De Gaulle je kljub svoji paternalistični politiki demokrat.

Toda njegovo poštenje in demokratično mišljenje ga vendarle nista obvarovala pred velikanskimi političnimi napakami. Odgovornost, ki jo je prevzel, je bila prevelika zanj in bi bila za vsakogar. Ponovno se je pokazalo, da noben državnik, pa naj bo še tako pošten in pameten, ne more sam uspešno usmerjati državne in narodne politike in tudi ne more navdihniti vsemu ljudstvu edino svoje ideale in vizije o bodočnosti. Francija je preizkusila to v miru in v demokraciji, kar sta okusili Nemčija in Italija v totalitarni diktaturi in vojni: da so volja in močnari enega človeka ali njegovega najožjega kroga premalo, da bi zadostili potrebam narodnega življenja in modernega razvoja, in da se vlada »voditelja« ne le ne izplača, ampak se maščuje. Edino popolna demokracija, popolna udeležba vsega ljudstva v janem življenju in vodstvu državnih zadev preko premišljeno razvejanega političnega strankarskega pluralizma s pošteno demokratično igro med večino in manjšino, med vlado in opozicijo, je danes kos nalogam, ki jih postavlja ta svetovni razvoj in problemi državnega ter narodnega življenja, ki se ne prestopajo množijo, tako v Franciji kot drugod.

Izdajatelj: Engelbert Besednjak • Glavni urednik: Engelbert Besednjak • Odgovorni urednik: Drago Legiša • Tiska tiskarna »Graphis« — Trst, ulica Sv. Franciška 20 — telefon 29-477

Rezultati volitev v senat in poslansko zbornico

(Nadaljevanje z 2. strani)

27 poslancev. V odstotkih je padlo od 5,1 na 4,5.

Liberalna stranka (PLI) je prav tako izgubila glasove. Od 2.144.270 v letu 1963 je padla na 1.850.249 glasov. Dobila je 31 poslancev, medtem ko jih je imela doslej 39. V odstotkih se je znižalo število njenih volivcev od 7,0 na 5,8.

Socialprolet. (PSIUP) so dobili 1.414.043 glasov in 23 poslancev. Primerjava z letom 1963 ni mogoča, ker takrat te stranke še ni bilo. Tokrat je dobila 4,5% glasov.

Monarhisti (PDIUM) so prejeli 414.143 glasov in 6 poslancev. Leta 1963 so dobili še 536.948 glasov in 8 poslancev. V odstotkih so padli od 1,8 na 1,3%.

Republikanska stranka (PRI) je dobila 626.074 glasov in 9 poslancev, leta 1963 pa je dobila 420.213 glasov in 6 poslancev. V odstotkih je narasla od 1,4 na 2,0%.

Južnotirolska ljudska stranka je dobila 152.901 glasov in 3 poslance. Leta 1963 je dobila 135.457 glasov in tudi 3 poslance. V odstotkih je narasla od 0,4 na 0,5%.

Valdostanska unija je dobila 31.441 glasov in nobenega poslanca, medtem ko je dobila leta 1963 31.844 glasov in enega poslanca.

Vse druge liste skupno so dobile 293.108 glasov, v odstotkih 0,8, kar je približno toliko, kot pri volitvah l. 1963.

ŠOLSKA PRIREDITEV NA OPČINAH

Enotna srednja šola »S. Kosovel« na Opčinah ima zaključno šolsko prireditev, na kateri bodo učenci šole igrali trodejanko Lojzeta Cijaka »Slana voda«. Prireditev bo v Prosvetnem domu na Opčinah v soboto, 25. maja, ob 16. uri za otroke in v nedeljo, 26. maja, ob 17. uri za starše in prijatelje mladine.

Skupno je volilo 31.785.389 volivcev, ki so izvolili 630 poslancev. Leta 1963 je volilo 30.752.871 volivcev.

K tem volivnim rezultatom je treba reči predvsem to, da so prinesli velikansko razočaranje združeni socialistični stranki, ne pričakovan uspeh pa socialproletarcem (PSIUP), ki so se odcepili od nennijevcev ob njihovi združitvi s socialnimi demokrati. Socialproletarci so dobili ogromno večino tistih glasov, ki so jih izgubili združeni socialisti. To najbrž pomeni, da velik

del socialistov ni bil zadovoljen s politiko združene socialistične stranke v vladni koaliciji sredinske levice. Vodstvo združenih socialistov bo zdaj preučilo rezultate in analiziralo položaj. Če bo prišlo do mnjenja, da se mora vdati temu pritisku k radikalizaciji, bo to nedvomno privedlo do novih napetosti in kriz v sredinski levici. To je skoraj z gotovostjo pričakovati.

Porast komunističnih glasov pa je čisto gotovo pripisati predvsem nezadovoljstvu široke italijanske javnosti s prepočasnim uvajanjem reform, zaradi škandalov s stotimilijonskimi odpravninami, neučinkovitostjo boja proti banditizmu itd.

Hotel v Bohinju odpira problem slovenskega turizma

Pred kratkim je slovensko javnost močno razgibala novica, da namerava zgraditi neko ljubljansko hotelsko podjetje v Bohinju velik hotel v bližini cerkvice sv. Janeza, kar bi močno pokvarilo tradicionalno podobo Bohinjskega jezera in ogrozilo lepoto njegove okolice. Odpor proti temu je bil čisto razumljiv in upravičen, po drugi strani pa so imeli prav tudi tisti Bohinjci, ki so se oglasili z dopisi v tisku, češ da od same neokrnjene lepote svojega jezera ne morejo živeti. Seveda pa pri tem pozablja, da veliki hotel ne bo služil denarja zanje, ampak za tiste, ki bodo investirali vanj. Delo v njem pa bo lahko dobilo le omejeno število Bohinjcev in še ti bodo le natakarji, sobarice in vratarji.

V Sloveniji bi bilo treba razvijati tujsko-prometne objekte manjših razmerij, ki ne zahtevajo velikih investicij iz javnih blagajin in bančnih posojil, kvečjemu nekaj za infrastrukture. Verjetno bi družbeni sektor ničesar ne izgubil, če bi dovolili ustanavljanje, kot npr. v Bohinju, domačinom manjših penzijonov za letoviščarje, kot bujno uspevajo v Avstriji, Švici, Italiji in drugod. Vsak tak penzije ali gostilna s tujskimi

sobami zagotovi zaslužek nekaj ljudem in obenem reši državo ali družbo skrbi, da jim najde delo. Tudi slovenske kmete bi bilo treba vzpodbujati, da bi začeli urejati tujske sobe za letoviščarje, kajti na Zahodu se širi navada, preživeti dopust v kakem mirnem kraju brez hrupa in prahu, v stiku z naravo in domačini, saj marsikje že prevladuje zanimanje za človeka in intimno naravo nad hlepenjem po vrvežu v velikih kopališčih ali zimoviščih.

Današnja brezposelnost v Sloveniji je nedvomno vsaj delno posledica premalo razvitih terciarnih dejavnosti, ki postajajo v najbolj razvitih državah kot veja zaposlitve celo že važnejše kot industrija. Sprostitve majhne zasebne trgovine in gostinstva bi v Sloveniji nedvomno močno olajšala položaj na delovnem trgu. Da pa se iz teh majhnih »podjetnikov« ne bodo rodili veliki kapitalisti, pa se menda ni bati. Določeno število zasebnih penzionov in gostiln s tujskimi sobami v Bohinju bi napravilo za zdaj investicijo v velik in drag hotel povsem nepotrebno, bohinjskemu prebivavstvu pa bi odprlo nove perspektive in ga obvarovalo pred begom v tovarne in v tujino s trebuhom za kruhom.

F. J. * 16 SMRT V POMLADI

»Mama, nikar ne jokajte,« je prosil, kakor takrat, ko je bil še otrok in ni našel drugih besed, da bi jo tolažil.

»Saj jokam samo zaradi tega, ker te imam spet pri sebi,« je rekla.

Da, čutil je, da je to res. Ostal je pri njej, hotel je, da bi skupaj zmolila rožni venec kakor vedno. To jo je pomirilo in potolažilo. Vnovič ga je prekrizala, nakar se je vrnil v svojo sobo. Ko se je slačil, je začutil v žepu notes, v katerem je imel Majdino sliko. Poiskal jo je in približal sveči; z zaprtimi očmi se je skušal spomniti njenega izraza in zvoka njenega glasu. Potem je naglo vtaknil sliko nazaj v notes, ga spravil v žep in legel v posteljo, ki je dehtela po sveže opranih rjuhah. Pod njim v blazini je šumelo koruzno ličje, s katerim je mati polnila posteljne blazine. Zaprl je oči in takoj zaspal, v kljub hrepenenju in tesnobi, ki sta mu težila srce.

Prebudil ga je materin glas.

»Tinek! Tinek!«

»Da, saj slišim,« je zamrmral še napol v sanjah.

»Tinek, čas bo k maši.«

»Takoj vstanem, mama.«

Tiho je spet zaprla vrata.

Pred odprtimi okni so žvrgoleli ptiči. Bil je še utrujen od potovanja, čeprav je dobro spal, in za hip je spet zaprl oči. Hotelo se mu je še spanja. Potem pa se je zavedel, vrgel odejo s

sebe in vstal. Iznil si je spanec iz oči z mrzlo vodo iz pločevinastega umivalnika, ki mu ga je postavljala mati v sobo, odkar je bil bogoslovec. Stal je na visokem, starinskem železnem trinožniku, s katerega se je luščil beli lak. Bogve kje ga je bila staknila. Naglo se je oblekel, si nataknil talar in nadel trdi kolar, vtaknil v žep brevir in stopil v vežo. Takrat se je spomnil, da je pozabil na mizi notes, v katerem je imel Majdino sliko. Vrnil se je in ga spravil v žep.

Vrata v prednjo sobo so bila le priprta, mati se je že sukala okrog štedilnika. Ko ga je zaslišala je pogledala v vežo:

»Si kaj pozabil?«

Slišala ga je bila, da se je vrnil iz veže v sobo. Zanj je imel vsak njegov korak svoj pomen, nad vsakim je z ljubeznijo, a ljubosumno bdela. Navadno se ni nikoli vračal iz veže v sobo, kadar se je odpravljal k maši, nikoli ni ničesar pozabil.

»Da. Na svidenje, mama.«

»Pa moli še zame. Danes ne morem k maši, imam toliko dela.«

»Bom, mama.«

Jutranje sonce je sijalo skozi odprta vrata v vežo, katere tla so bila iz steptane ilovice, polna gub in kotanj. Prijetno mu je bilo čutiti pod nogami ta kotanjasta tla domače veže, po katerih se je nekoč kot otrok plazil po vseh štirih, iskal v kotih, kamor je mati spravljala razno staro ropotijo, skritih zakladov ter stezal ročice za kokošmi, ki so prihajale v vežo iskat drobtin in ki se ga niso nič bale. Zaboje s starimi, zarjavljenimi žebli in drugo šaro je še vedno stal v kotu za polomljeno omaro, a v njem ni bilo več čudežnih zakladov, te je bilo treba iskati zdaj drugje. Toda še vedno je prijetno vonjalo v njej po ajdovem zrnju, kuhani kavi in jabolkah ter po toliko drugih stvarih.

(Dalje)

J Tržaškega

Izidi političnih volitev

Glede na predstavništvo v rimskem parlamentu nedeljske državnozbornske volitve na Tržaškem niso prinesle nobenih sprememb. Trije kandidati so bili ponovno izvoljeni v poslansko zbornico, v senat pa prav tako spet pojde en kandidat iz tržaškega drugega kolegija. V poslansko zbornico sta bila z liste Kršč. demokracije izvoljena dosedanja poslanca Belci in Bologna, s komunistične liste pa je bil izvoljen Albin Skerk, bivši nabrežinski župan, ki pride tako na mesto dosedanje poslanke Marije Bernetič. V senat pa je bil izvoljen komunist Paolo Sema, ki bo prevzel mesto dosedanjega senatorja Vidalijsa. Tako Bernetičeva kot Vidalijs nista kandidirala.

Če nekoliko podrobneje preučimo volilne izide, zlasti število glasov, ki so jih prejele posamezne stranke, pa lahko naredimo nekaj zanimivih zaključkov. Prvo, kar pade v oči, je dejstvo, da je od vseh strank najbolj napredovala — v primeri s političnimi volitvami leta 1963 — Kršč. demokracija, in sicer za 2,4% medtem ko so od vseh strank najbolj nazadovali združeni socialisti (za kar 4%). Ta stranka je nazadovala tudi v primeri s pokrajinskimi volitvami leta 1966 (za 0,3%), ko so že nastopili socialproletarci. Komunisti so napredovali za 0,6%. To pomeni, da je odstotek porastka glasov za KPI na Tržaškem nižji od povprečnega vsedržavnega porastka, ki znaša 1,6, medtem ko velja za demokristjane obratno, ker je njihov povprečni vsedržavni porastek 0,9.

SKSZ poziva svoje člane, somišljenike in prijatelje, naj v nedeljo, 26. t. m., na deželnih volitvah strnjeno volijo za listo Slovenske skupnosti in naj dajo preferenčni glas kandidatu, ki mu najbolj zaupajo.

SKSZ v Trstu

Desnica (liberalci, misovci in monarhisti), ki so leta 1963 skupno predstavljali 20,6% volivcev, so tokrat sicer ta odstotek ohranili, vendar je pri posameznih strankah prišlo do določenih zanimivih premikov. Za Trst je na primer politično zanimivo, da misovci nazadujejo, saj so v primeri z letom 1963 zgubili kar 5.952 glasov. Postopno, a stalno nazadujejo tudi monarhisti, ki jih je zdaj le 1.259 ali 0,6% celotnega volilnega zbora. Za liberalce, ki so v primeri z letom 1963 še vedno napredovali, se zdi, da se je pot navzgor zaustavila, ker so prejeli manj glasov kot na pokrajinskih volitvah leta 1966.

Socialproletarci (PSIUP) so prvič nastopili na političnih volitvah in pokazali, da predstavljajo 2,5% celotnega volilnega zbora. Zanimivo je, da je ta odstotek znatno nižji od vsedržavnega povprečja, ki je 4,5. Republikanci so le za malenkost povečali svoje glasove. Independentisti, ki so nastopili z znakom planike, so doživeli hud poraz tako v primeri z letom 1963 kot zlasti z letom 1966.

Slovenska skupnost se je častno izkazala,

ker je povečala število glasov v primeri z volitvami leta 1963, čeprav so njeni volivci vedeli, da ne more noben njihov kandidat prodreti.

Glede posameznih izvoljenih kandidatov lahko rečemo, da je na listi KD tokrat prejel več preferenčnih glasov poslanec Belci kot poslanec Bologna, a da sta bila oba neposredno izvoljena, ker je lista zvišala število glasov.

Na komunistični listi je prodril kandidat slovenske narodnosti Albin Skerk, ker so zanj strnjeno volili slovenski komunisti in najbrž še kak slovenski nekomunist, medtem ko so italijanski komunisti razpršili preferenčne glasove med ostale tri italijanske kandidate. Njegova izvolitev vsekar pomeni, da so se v vrstah slovenskih komunistov začeli določeni premiki, ki se najbrž ne bodo še ustavili.

Rezultati volitev za poslansko zbornico na Tržaškem

	GLASOVI	%	%
KD	73.659	34,6	+2,4
KPI	51.421	24,1	+0,6
PSU	25.109	11,8	—4
PLI	22.042	10,3	+1,3
MSI	20.051	9,4	—2,4
Slov. sk.	6.141	2,9	+0,3
PSIUP	5.440	2,5	—
PRI	4.765	2,2	+0,3
MI	2.835	1,3	—0,6
Monarhisti	1.259	0,6	—0,2
N. R.	719	0,3	—

—0—

PROPAGANDA ZA PREFERENCE

Volivci vedo, da na deželnih volitvah pravilno volijo, če prečkajo znak liste, ki ji mislijo dati svoj glas. Poleg tega pa imajo pravico, da izbirajo tudi kandidate z liste, katere znak so prečkali. Na Tržaškem smejo dati preferenčni glas največ trem kandidatom, in sicer tako, da napišejo poleg znaka njihov priimek ali številko, ki ustreza njihovem mestu na listi.

Kar zadeva listo Slovenske skupnosti, sta poleg Slovenske levice, ki nam je poslala v objavo tudi za to številko poziv, naj se voli njen kandidat prof. Vrabec, tudi tajništvo Slov. skupnosti in tržaška Slov. demokratska zveza nakazala svoja kandidata, katerima naj volivci dajo preferenčni glas. Tajništvo Slov. skupnosti našemu listu sicer ni poslalo nobenega poziva, vendar iz njegovega tiska izhaja, da podpira dr. Draga Štoko. SDZ pa nam je poslala za vpogled posebno izdajo »Demokracije«, ki objavlja poziv, naj volivci dajo preferenčni glas dr. Sfiligoju.

VOLIVKAM IN VOLIVCEM LSS

V imenu vseh kandidatov, ki so na listi SLOVENSKE SKUPNOSTI nastopali v obrambo slovenskih manjšinskih koristi, se zahvaljujem vsem tržaškim Slovencem, ki so glasovali za naš program.

Osebo se tudi zahvaljujem vsem 487 volivcem, ki so mi s preferenčnimi glasovi izkazali posebno zaupanje kot nosilcu liste Slovenske skupnosti.

JEŽ JANKO

PROTEST SLOVENSKE SKUPNOSTI

Tajništvo Slovenske skupnosti je razpravljalo o prepovedi uporabe slovenskega jezika v televizijski oddaji, ki bo na sporedu 24. t. m. ob 22. uri v okviru volivne kampanje za deželne volitve. Po prejemu vabila je tajništvo poslalo pismeno zahtevo parlamentarni komisiji za nadzorstvo nad televizijskimi oddajami in vodstvu Radiotelevizije v Rimu, naj bi trije predstavniki liste Slovenske skupnosti govorili v slovenščini. Parlamentarna komisija in vodstvo Radiotelevizije nista poslala tajništvu Slovenske skupnosti nikakega pismenega odgovora.

Ko se je naš govornik predstavil za snemanje, mu niso dovolili ne govoriti in niti samo pozdraviti v slovenščini; niti nismo smeli takšnega ravnanja grajati v govoru.

Tajništvo Slovenske skupnosti odločno protestira proti taki grobi diskriminaciji, ki je še hujša, ker so v komisiji za nadzorstvo nad televizijskimi oddajami zastopane tako vladne kakor opozicijske stranke.

Toliko bolj je to ravnanje obžalovanja vredno, ker so v gornji komisiji zastopane tudi PSU, PCI in DC, ki se pa pri nas potegujejo za slovenske glasove.

Tajništvo SLOVENSKE SKUPNOSTI

Slovenska levica nastopa na deželnih volitvah popolnoma neodvisno na listi Slovenske skupnosti, kjer ima štiri kandidate.

Glavni kandidat Slovenske levice je: profesor UBALD VRABEC

Na deželnih volitvah dne 26. in 27. maja 1968 oddajte Ubaldu Vrabcu svoj preferenčni glas tako, da prečkate lipovo vejico in poleg nje zapišete številko 2.

Prepričani smo, da se bomo po volitvah sporazumeli s tistimi, ki so naši idejno-politični liniji najbližji ter nas že danes v časopisju podpirajo v volilni propagandi.

SLOVENSKA LEVICA

PREJELI SMO

RESITI MORAMO SVOJO NARODNO CELOVITOST

Zavedamo se pomembnosti trenutka in rad priznam, da mi je dobro pri srcu, ko vidim, da smo se levičarsko usmerjeni ljudje znašli.

Septembra meseca 1965. leta, ko je bil odkrit spomenik Bidovu in tovarišem, sem napisal:

»Neovrgljivo je res, da smo zdaj pred usodno odgovornostjo, ki jo moramo skupno in razločno sprejeti. In začeti bo treba spet od kraja; vsa klavnost zadnjih let bo treba odmisлити in trezno bo treba izdelati nov načrt. Za vse, kar so razna gibanja zagrešila, proti narodni zavesti, bo treba delati pokoro in to tako, da bomo našemu človeku vrnili zaupanje v slovenski rod.« (Primorski dnevnik, 19.9.1965.)

Rekel sem torej takrat, da bo treba začeti od kraja in da bo treba trezno izdelati načrt.

Prepričan sem, da je tak sad trezne presoje tudi nastanek »Slovenske levice«, zato sem med sodelavci njene izjave. Vem, da izvedba načrta ne bo lahka, a načrt je tukaj, vanj verujem in vanj verujejo številni ljudje, ki zaupajo v prihodnost slovenske samobitnosti.

Prav tako sem prepričan, da je izraz čistega hotenja, da se slovenskemu človeku vrne samozavest, nastop »Slovenske levice« na deželnih volitvah, zato sem tovariško ob strani njenih kandidatov, posebno ob prijatelju glasbeniku prof. Ubaldu Vrabcu.

Z zadoščanjem sprejemam odgovornost, ki mi jo nalaga čas, in ne dvomim, da se bodo, kakor doslej zmeraj v preteklosti, slovenski ljudje tudi tokrat odločno odzvali dolžnosti, ki jo od nas zahteva zvestoba rodu in jeziku.

Boris Pahor

DEŽELNE VOLITVE

V nedeljo so tudi goriški Slovenci klicani k volivnim žaram za volitve v deželni zbor. Tudi sedaj se italijanske stranke potegujejo za njih glasove. Socialisti so vključili kot kandidata za deželnega poslanca Slovenca Marka Waltritscha, dosedanjega pokrajinskega odbornika. Komunisti pa pravijo, da imajo slovensko kandidatko v osebi Marije Selli.

Goriški Slovenci pa imamo to pot na razpolago res samo slovensko listo. To je lista Slovenske skupnosti, ki se je za ta nastop povezala z goriško Slovensko demokratsko zvezo. Na Tržaškem je kot prvi kandidat na listi Drago Štoka. Na goriškem seznamu pa je prvi dr. Sfiligoj in Štoka na tretjem; medtem ko je Sfiligoj v Trstu na tretjem mestu.

V pojasnilo volivcem še to: voliš že, če prekrižaš znak Slovenske skupnosti z lipo vo vejico. Imaš pa demokratično pravico in možnost, da oddaš za kateregakoli kandidata na seznamu Slovenske skupnosti (za Goriško) preferenčni glas bodisi, da napišeš kandidatov priimek ali pa samo številko, ki stoji pred imenom kandidata, ki si si ga izbral (od 1 do 7).

VOLILNI IZIDI

V goriški pokrajini so tudi pri teh volitvah izidi za poslansko in senatsko zbornico bolj revni. Število poslancev, ki bodo zastopali goriško deželo v parlamentu, se je znižalo od treh na dva. Izvoljena sta demokristjanski poslanec Mario Dino Marocco v poslansko zbornico ter Adello Albarello s komunistično-socialproletarske liste v senat.

V prejšnji zbornici so zastopali goriško pokrajino Vallauri, Zuccali in Franco. Prva dva nista pri sedanjih volitvah dosegla potrebnega števila glasov, komunist Franco se pa pri teh volitvah ni predstavil.

Goriška krščanska demokracija se po petih letih vrača v poslansko palačo z Dinom Marocom, ki je iz Gradeža, kjer je bil več let občinski svetovalec; sedaj je pokrajinski odbornik za finance in turizem. Izvoljen je bil na podlagi dogovora z Bellunom.

Goriški senator pa je 50-letni učitelj Adello Albarello, ki je doma iz Rovereda pri Veroni. Kandidiral je na združeni listi PCI-PSIUP. Bil je poslanec in senator v veronskem okrožju; zdaj pa je prišel k nam.

Številčni izidi po strankah so v naših občinah za senatsko zbornico sledeči (v oklepaju številke za več ali manj v primeri z volitvami 1963).

GORICA: demokristjani: 13.233 (+236); združeni socialisti: 5.139 (-432); komunisti in socialni proletarci: 3.269 (+989); liberalci: 2.519 (+700); misini: 2.047 (-869); republikanci: 612 (+354); monarhisti: 0 (-406).

Za poslansko zbornico veljajo po istem vrstnem redu sledeče številke: 13.894 (-785); 5.790 (-691); komunisti: 3.113 (+272); socialni proletarci (nastopili so za poslansko zbornico ločeno od komunistov): 866 (+866); liberalci: 2.689 (+517); misini: 2.223 (-776); republikanci: 583 (+276); monarhisti: 261 (-194).

PO VOLITVAH

Pravzaprav bi morali reči med volitvami, ker nas deželne še čakajo v nedeljo. Maršikateri volivec, še bolj pa kaka starejša volivka so si kar oddahnili, ko je polovica volitev že šla mimo. Na voliščih se je opazilo, da so nekateri zalepili kar obe gla-

sovnici skupaj, za poslansko zbornico in za senat. Nekateri volivci so pisali prednostne glasove s senatskega seznama na glasovnico za poslance ali narobe. Zato je na 59 voliščih v Gorici 255 glasovnic za senat neveljavnih. Belih glasovnic pa je bilo oddanih na mestnih voliščih za senat kar 901. V ponedeljek proti poldnevu je manjkalo še precej volivcev. Zato je poslala prefektura po mestu zvočnik, ki je vabil državljane, naj gredo na volišča. V resnici se niso niti trije odstotki goriških meščanov odtegnili svoji dolžnosti, čeprav se je kazala med agitacijo pred volitvami precejšnja brezbriznost. Niso vlekli ne lepaki ne tistih par skromnih volivnih shodov. Stranke so s tem samo prihranile stroške. Poleg vsega pa se tudi politične strasti niso razburile in so se volitve v Gorici izvršile popolnoma mirno, skoraj tiho.

Od zadnjih volitev 1963 so za poslansko zbornico napredovali s številom glasov komunisti, socialproletarci, liberalci, republikanci in krščanski demokrati. Padli pa so združeni socialisti, misovci in monarhisti. Isto sorazmerje velja tudi za senatske volitve.

Slovenski glasovi so se pri nedeljskih volitvah na Goriškem krojili. Komunisti so upali pritegniti kot običajno svoj kader iz slovenskih vrst. Socialisti so računali na slovenske glasove nekdanjih članov Fronte. Krščanska demokracija je prepustila agitacijo zase goriški SDZ. Vsak od teh se je seveda okoristil z določenim številom slovenskih glasov. Drugi Slovenci so oddajali tudi bele glasovnice ali celo neveljavne, ki jih je v mestu precej.

V torek popoldne pa je že začela, morda še bolj na tiho propaganda za deželne volitve.

PEVMA:

DOSTI SREČE!

Po nekaj času je spet stopil pred farni oltar domač par, da si obljubi zvestobo do smrti. V soboto sta se z zakonom zavezala nevesta Prinčič Marija z Oslavja, dobro in delavno dekle, ki je zaposlena v tovarni. Ženin pa je Vincenc Tomšič, doma iz Sovodenj. Izhaja iz znane družine, ki se bavi na veliko tudi s kokošerejo. Nova družina bo menda domovala na Peči. Vsi znanci in prijatelji ji pa želimo dosti srečnih let!

PODGORA:

SPET SO NAS NASLI

Podgorci smo že desetletja vajeni, da se nas občinske in druge oblasti vedno spominijo, ko so na pragu volitve. Vse težave in želje, ki niso bile v dolgih letih poprej ne sprejete ne uslišane, najdejo v takih trenutkih široko odprta ušesa.

Pred kratkim je sprejel odbornik za javna dela na goriškem županstvu zastopnike našega kraja, ki so mu povedali, kaj nas žuli glede javnih del.

Najprej je seveda prišla na vrsto slovita »pašerela« kot pri vsakih volitvah. Mestni odbornik je obljubil, da se bo ta soški mostič začel »v najkrajšem času« popravljati. Obljuba se je celo nekoliko razširila, ker je odbornik zagotovil, da bo »pašerela« bolj široka. Razen mostiča — vsaj take so obljube — bodo začeli še v tem poletju asfal-

Iz Goriške

tirati nekatere ceste pod hribom in urejevati kanalizacijo. Govorili so tudi o potrebnih delih na pokopališču in o odnašanju smeti.

Vse to je bilo obljubljeno in povrh še sklenjeno, da bodo občinski možje zopet zaslišali prebivalce o njihovih željah.

MED SLOVENSKIMI VERNIKI

Goriški nadškof msgr. Cocolin je začel sistematično obiskovati slovensko versko občestvo v mestu.

Predzadnje sredo je obiskal slovensko Alojzijevejšče. Gojencem je maševal in pridigal v slovenščini. Po maši so ga gojenci in osebje sprejeli v obednici in so se z njim slikali. Nato si je nadškof še ogledal vse prostore v zavodu in se je poslovil z obljubo, da bo zavodu pomagal. Upajmo,

SKSZ poziva svoje člane, somišljenike in prijatelje, naj v nedeljo, 26. t. m., na deželnih volitvah strnjeno volijo za listo Slovenske skupnosti in naj dajo preferenčni glas kandidatu, ki mu najbolj zaupajo.

SKSZ v Gorici

da bo tudi celotno poslopje zopet prišlo v slovensko posest.

Ta ponedeljek pa je nadškof obiskal vernike med šmarnično pobožnostjo pri Svetem Ivanu. Cerkev je bila do kraja polna in je zvesto poslušala svojega nadpastirja, ki je čital svoj govor v lepi slovenščini. Po pozdravu slovenskim vernikom je povedal nekaj izbranih misli v zvezi s šmarnično pobožnostjo. Po blagoslovu bi se bil še ustavil s našimi verniki pred cerkvijo, kjer so mu že pripravljali špalir, a je slabo vreme preprečilo tesnejši stik med nadškofom in verniki.

Govori se, da bo nadškof, kolikor mu bo pač čas dopuščal, obiskoval še druge ustanove in tudi posamezne naše družine v mestu.

Iz kulturnega življenja

„Goriška srečanja“

Enajsta številka revije »Goriška srečanja«, ki izhaja v Novi Gorici, prinaša na ovitku fotomontažo, ki prikazuje starodavni glagolski napis iz Predloke pri Rižani in izrezek iz fresk v cerkvi v Hrastovljah. Takoj naj pristavimo, da se ta revija odlikuje po posebno skrbni tiskarski opremi in okusnih reprodukcijah, za kar gre zahvala, kot je omenjeno na notranji strani platnic, v veliki meri Milenku Peganu.

Vsebinsko je zanimiva in aktualna, hkrati pa je treba reči, da revija v idejnem pogledu ne predstavlja takega zaključnega kroga, ampak prihajajo v njej do izraza različni pogledi na razne probleme, tako ideološke kot gospodarske in druge. To je opaziti tudi v tej številki. Tako se npr. dr. Svetozar Ilešič zavzema za gradnjo avtomobilske ceste Maribor-Ljubljana-Gorica, ki naj bi pomenila nadaljevanje italijanske mednarodne pomembne ceste Villesse-Gorica, medtem ko se Radivoj Rehar zavzema v članku »Beseda o primorskih nasprotjih« predvsem za cestno povezavo Koper-Ljubljana-Maribor, ki sicer ne odgovarja toliko mednarodnim prometnim tokovom, vsaj dozdnevno ne, pač pa bolj slovenskim zahtevam in potrebam. Diskusija o tem je nedvomno potrebna in tudi koristna, da se izoblikujejo tako najbolj rea-

(Nadaljevanje na 7. strani)

IZ KULTURNEGA ŽIVLJENJA

Bliže k realnim problemom slovenstva

V svojem »pismu uredništvu« (v zadnji številki NL.) je pisatelj Lev Detela opozoril na to, da revija »Resnica« ni nadaljevanje »Slovenske vesti« in da gre za dve različni publikaciji. Za informacijo smo hvaležni. Dejstvo pa je, da sta si po zunanem videzu, tisku, vezavi, formatu, naslovni strani, načinu urejanja, kraju izhajanja in tudi kar zadeva odgovornega urednika, obe reviji ali »magazina«, kot pravi Detela, popolnoma enaki. Obe sta tudi začeli izhajati nekako istočasno, kot se da sklepati. Obe prihajata na iste naslove. Zato je več kot razumljivo, da ju je mogoče zamenjati. Kdo pa naj ve, da »Resnica« ni le nadaljevanje »Vesti«? Nikjer ni označeno, da je »Resnica« verski list. Nekoliko smešno zveni tudi trditev, da je le »slučaj... hotel, da je urednik »Resnice« in sourednik »Slovenske vesti« pesnik Humbert Pribac.« V čem naj bi bil ta slučaj?

Pribacu tudi nisem zanikal »popolne pravice, da v samostojni publikaciji verskega značaja razloži svoje religiozne nazore, če čuti o tem potrebo«. Kaj takega mi ne pade niti na kraj pameti in tega tudi nisem nikjer zapisal. Kot pa ima on pravico, da razklada svoje — ali bolje privzete — religiozne nazore, tako ima vsakdo pravico, da jih zavrne kot utopijo in fantazijo, ki odvrča Slovence danes od realnih problemov in jih odtuja svet, v katerega so postavljeni. In to sem — mislim, da nežaljevo in stvarno storil v svoji recenziji »Rešitev ni v utopiji«. Prav tako tudi nisem Pribacovih religioznih nazorov identificiral z uredniškim odborom »Slovenske vesti«, kot menda misli Lev Detela, glede na njegovo pripombo. Obratno, posebej sem pripomnil, da njega ni najti v »Resnici«. Ostanem pa pri mnenju, da je med »Resnico« in »Slovensko vestjo« nekaj bistveno skupnega, ker pač ni mogoče verjeti, da zastopa Pribac v eni reviji drugačne nazore, kot jih skuša širiti v drugi.

Še enkrat pa naj tudi izrazim svoje prepričanje, da sicer z veseljem pozdravljamo

vsak vzgib kulturne tvornosti med našimi ljudmi tako v Avstraliji kot v Schwechatu pri Dunaju ali v Trstu, da pa sem osebno mnenja, da ta pesimizem glede slovenskih razmer, kot veje iz »Slovenske vesti« in »Resnice«, in zgolj obsojanje vsevprič, od katoliške Cerkve in vseh drugih Cerkva ter od položaja v slovenski domovini do stanja med slovenskimi kolonijami po svetu, ničesar ne prispevata k izboljšanju, ampak zavajata ljudi k še večji pasivnosti in celo v obup, češ saj se potem, če je tako, ne izplača več ničesar delati za slovenstvo in slovensko kulturo, saj je tako vse zaman.

Morda pa mislita Detela in Pribac, da le onadva prinašata luč v slovensko temo? Potem pa naj, za božjo voljo, prikažeta ubogim Slovincem svoje rešilne ideje v malo manj pesimistični, surrealistični in utopični obliki. Morda jih bo potem le kdo razumel in jim sledil. Imamo pa hudo slutnjo, da se skriva za naslovi, kot so »vest« in »resnica«, le neka nova ideološka nestrpnost, kajti če se Detela in Pribac edina identificirata s »slovensko vestjo« in »resnico«, kako gledata potem na vse drugo? Priznati moram, da mi zvenita naslova »Slovenska vest« in »Resnica« nekam totalitarno, s čimer pa seveda ne mislim zanikati, da se je porodilo

vse Detelovo in Pribacovo ogorčenje in obsojanje iz resnične notranje stiske in razočaranja. Menim le, da se da razmere v slovenskem narodu, pa naj gre za katerokoli slovensko skupnost, popravljati samo po racionalni analizi vzrokov, ki so privedli do današnjega stanja, in z jasnimi, demokratičnimi idejami glede bodočnosti, ne pa le z obsojanjem in čakanjem na »drugi prihod Kristusov« in z idealno diktaturo, ki naj bi potem zavladala na svetu, po Pribacovi viziji. Med »neidealnimi« in »idealnimi« diktaturami po našem mnenju ni velike razlike, ker vse temeljijo na izničenju človekove svobode in proste volje. Bog pa tega gotovo ni hotel in noče, zato je dal vsakemu človeku lastno pamet in prosto voljo.

Glede na vse to mislim, da Detela in Pribac s svojim pesimizmom in obsojanjem ter s svojimi nejasnimi, utopičnimi idejami le bolj prispevata k idejni zmedbi med Slovenci in k njihovem pasivnemu odnosu do problemov, kakor pa pomagata te reševati. Prepričan pa sem, da je vse to v veliki meri le posledica njune osamljenosti in odrezanosti od večjih centrov slovenske duhovne in politične tvornosti in njunega samotnega tuhtanja ter pomanjkanja priložnosti za izmenjavo misli. Verjetno bi veliko bolje storila, da bi se vključila v aktivno delo za izboljšanje usode slovenstva in slovenske kulture, kakor pa da sama zase vijeta roke nad njima in se vdajata apokaliptičnemu razpoloženju. To velja seveda še posebno za Pribaca.

E. Z.

Edinstveno dejanje

Te dni se je zvedelo iz zanesljivega vira presenetljivo dejstvo, ki po vsej verjetnosti nima para v slovenski kulturni zgodovini.

Kot znano, je bil februarja med nagradenci s »Prešernovo nagrado« tudi prof. Janko Glaser iz Ruš pri Mariboru. Nagraden je bil za svoje celoživljenjsko zelo zaslužno literarno delo. Nagrada je znašala dva milijona starih dinarjev. Priznati je treba, da si je prof. Glaser s svojim tako diskretnim in vendar neutrudnim ter za slovensko kulturo in literaturo važnim delom (komentiranje Zupančiča, pisanje zgodovinskih člankov, uredniško delo, trenutno bri »Obzorjih« itd.) ta dva milijona dinarjev več kot zaslužil. A kaj se je zgodilo? K sebi je povabil mladega pisatelja Pavleta Zidarja iz Kopra, mu izjavil: »Prešernovo nagrado bi morali

dobiti vi za roman »Oče naš«, potem pa mu nepreklicno izročil polovico nagrade, to je cel milijon.

Mimogrede rečeno, je to edinstveno dejanje pisatelja Zidarja previdnostno rešilo iz nelahke gospodarske situacije.

Slovenci imamo še velike ljudi, zato je vsak pesimizem o bodočnosti slovenske kulture in slovenskega naroda neupravičen.

—0—

Rešen iz blaznice

Nič bolj nazorno ne kaže, kakšna je usoda svobode v Sovjetski zvezi, kakor usoda sovjetskih pisateljev. Beseda sovjetski se nanaša tu seveda le na sovjetsko državo in pod izrazom sovjetski pisatelji so mišljeni pisatelji, ki živijo v Sovjetski zvezi in imajo sovjetsko državljanstvo, kajti dejansko ne obstoja nikaka sovjetska literatura, ampak samo literatura narodov, ki sestavljajo Sovjetsko zvezo. Tako obstojajo v Sovjetski zvezi npr. ruska, beloruska, ukrajinska, letonska, litvanska, estonska, armenska, georgijska, kazakstanska in druge literature. Vendar vrhovi sovjetske države in partije ne slišijo radi o nacionalnih literaturah, ampak imajo rajši izraz sovjetska literatura in sovjetski pisatelj, ker to bolj odgovarja njihovemu pojmovanju enotne sovjetske komunistične družbe, v kateri naj bi posamezne narodnosti počasi izginile in se stopile v enotno sovjetsko socialistično ljudstvo. Z narodnostmi pa naj bi izginile seveda tudi njihove literature, v prid enotni literaturi, ki naj bi bila v končnem štadiju pisana seveda samo v velikoruskem jeziku.

Dokler pa ne bo dosežen ta končni štadij, oblasti v Moskvi dopuščajo pisanje v tem ali onem jeziku, ker menijo, da jezik ni važen, če vsebina knjig odgovarja pojmu enotne sovjetske literature, to je, če odraža enotno državno in partijsko ideologijo.

Tudi to je eden izmed razlogov, da vrhovi v sovjetski partiji in državi tako skrbno bde nad ideološko pravovernostjo v literaturi in da jim je toliko do njene vistousmerjenosti.

Zrute take skrbi za enotnost in vistousmerjenost sovjetske literature so bili — da omenimo samo primere iz zadnjih let — Sinjavskij, Daniel, Ginzburg in tovariši, nekateri ukrajinski pesniki, obtoženi »nacionalizma«, ter pesnik Aleksander Jesenin.

(Nadaljevanje na 7. strani)

Naše življenje v zrcalu »Mladike«

Aprilska številka »Mladike« je bila seveda urejena v znamenju Velike noči. Na uvodnem mestu je prinesla Slavkovo pesem »Velika noč«, ki je formalno sicer še precej začetniška, vendar polna iskrenega velikonočnega razpoloženja. Isti pesnik, ki se skriva pod psevdonimom, je objavil še štiri druge pesmi s pomladnimi in velikonočnimi motivi. Lepi sta pesmi »Jug« in »Zemlja«, ki ju je prispevala B. P. Tudi pesem »Trenutek tišine« Marijana Breclja je prikupna, čeprav drobna. V današnji puščavi hermetične, nerazumljive in nepoetične verzificirane literature na Slovenskem, ki samo ruši, parodira in vzbuja življenjski pesimizem, da ne rečemo nihilizem, pomeni ta drobna pesem majhno poživljajočo oazo. Marijan Breclj je prevedel tudi ciklus drobnih pesmi Antonia Fogazzara pod naslovom »Zvečer«. Bruna Pertot pa je lepo prevedla pesem Umberta Saba »Drobna bajka posvečena hčerki«.

Vinko Beličič je napisal novelo »Njivica«, ubrano na velikonočni motiv. V njej opisuje občutje študenta, ki na velikonočno soboto okopava doma njivico in se pripravlja na praznovanje Velike noči z materjo. Josip Kravos pa obuja spomine na nekdanje praznovanje Velike noči v njihovi družini.

Kondor, ki ga že poznamo po njegovih zanimivih in aktualnih glosah, je opozoril tokrat pod naslovom »Grobovi tulijo« na pereč problem premajhnega števila rojstev v slovenskih družinah na Tržaškem, kar potrjujejo najnovejši statistični podatki, in

opozarja, da vodi to v narodno smrt. Janez Vodopivec razpravlja v članku »Življenjska odločitev« o veri v našem času, o vzrokih nevere in o odnosih med znanostjo in vero. Na vprašanje: »Kaj more človek prinesiti družbi, kaj more od nje pričakovati? Kaj bo prišlo za tem zemeljskim življenjem,« odgovarja: »Na vse to ni drugega odgovora kot odgovor vere. Ali naj vsi najgloblji problemi življenjskega izkustva ostanejo nemislečni absurd, ali pa moramo sprejeti vero v Kristusa odrešenika.« To je pravzaprav osrednji članek te številke.

Rado Bednarik nadaljuje svojo zgodovinsko razpravo o števerjanskem gradu in njegovih podložnikih. Ivan Theuerschuh pa je objavil miselno globok članek »Za velikim petkom — Vstajenje« o življenjskem pogumu in smislu trpljenja. Danilo Sedmak duhovito kramlja v »Družinskem zrcalu« o družinskem življenju in opozarja tokrat na zaskrbljivo dejstvo, da poročene ženske premoale skrb za svojo kulturo in berejo samo kakšne plitve ženske revije. Stanko Kosmina je prispeval spominski članek »Ob grobu Brede Ščekove«, Martin Jevnikar pa nadaljuje svojo razpravo »Sodobna slovenska zamejska literatura«, v kateri obdeluje poglavje, ki ga osredinja slovenska kritika zelo zanemarljivo. Opozorimo naj še na članke »Stoletnica škedenjske čitalnice«, »Razkrivanje sodobne slovenske zgodovine« in na rubriko dopisov, s čimer pa še ni izčrpana vsebina te zanimive številke »Mladike«, ki je — kot ponavadi — tudi bogato ilustrirana.

r. b.

Bogastvo ob Rajbeljskem jezeru

II.

Dve leti so knapovske družine stradale ob bornih podporah. Rudniške naprave so se kvarile, rovi posipali in še bolj stiskali bogastvo v osrčje plasti. Spomladi leta 1933 so pa rudnik zopet odprli. V dveh letih je uprava izboljšala zastarele naprave v jaških in je z novim postopkom rudnega mletja povečala donos. Leta 1939 se je začel v Rajblju najmodernejši način ločevanja raznih rudnin s pomočjo težkih tekočin, znan med strokovnjaki z imenom »sink and float«. Toda komaj so začeli angleški strokovnjaki in stroji s tem delom, je izbruhnila druga svetovna vojna, ki je namah pretrgala vse zveze z Angleži in njih metodo rudniškega pridobivanja. Šele po desetih letih so spet zabrnela kolesa nad jaški in so zaropotala pnevmatska kladiva v rovih. Po letu 1946 so iznašli strokovnjaki zopet nove načine in stroje za izboljšanje proizvodnje, čeprav so večkrat pozabili izboljšati tudi varnostne naprave pod zemljo.

Napredek je kar čudovit. V rovih prevladuje mehanični in avtomatijski delovni postopek: avtomatska kladiva in nakladala za vagončke. Teh je treba, z malimi električnimi lokomotivami vred kar precejšnje število. Odpeljati je namreč treba iz rogov vsak dan nad dvatisoč ton nakopanega ma-

teriala. Vsa Kraljeva gora je prevrtna s stotinami kilometrov rogov, ki potekajo v več nadstropjih. Računajoč od zunanje zemeljske površine se vrstijo rovi in podzemski hodniki 450 metrov v višino in 500 metrov v globino. V njih se trudi in poti okoli sedemsto rudarjev. K tem je treba prišteti še druge nameščence in uradnike. Z novimi napravami se seveda veča tudi proizvodnja, oziroma tonaža nakopane svinčeve in cinkove rude. Leta 1930 so nakopali 180.000 ton oboje rude; leta 1962 pa že 600.000 ton. Iz teh surovin so dobili 65.000 ton čiste rude svinca in cinka. Vrednost proizvodnje v rajbeljskem rudniku znaša letno okrog tri milijarde lir.

—0—

S TRŽAŠKEGA

REBULOVO PREDAVANJE

Pisatelj Alojz Rebula je imel v ponedeljek zvečer v Slovenskem kulturnem klubu v Trstu predavanje za člane Društva slovenskih izobražencev o poti slovenskega naroda v bodočnost. To predavanje je zaključilo ciklus predavanj o novi slovenski zgodovini. Številna udeležba je pokazala, kako naše izobražence, zlasti mlajše, zanimajo ta vprašanja.

Ta teden pa je bila v Slovenskem klubu v ul. Geppa v Trstu »okrogla miza«, kjer so Mitja Mejak, Ciril Zlobec in Anton Ingolič z onstran meje ter Josip Tavčar, Boris Pahor in Filibert Benedetič razpravljali o slovenskih kulturnih razmerah.

Odbor za proslavo STOLETNICE KMEČKE ČITALNICE v Škednju

vabi na drugo jubilejno prireditev, ki bo v torek, 28. t. m., ob 20.30

Josip Ribičič — Ivan Grbec
V KRALJEVSTVU PALČKOV

Otroška igra v treh dejanjih
v kinodvorani v Škednju

—0—

Kot tretja jubilejna prireditev bo v nedeljo 16. junija 1968

IZLET V BEGUNJE NA GORENJSKEM

Vpisovanje vsak večer razen ob sobotah in nedeljah v prostorih Prosvetnega društva v Škednju, Skedenjska ulica 124 do 6. junija t. l.

„Goriška srečanja“

(Nadaljevanje s 5. strani)

listični koncepti. Ti so morda v tem, da sta nujno potrebni Sloveniji in njeni funkciji v mednarodnem prometu obe cesti, v Gorico in Koper. Le da ni denarja, da bi hkrati gradili obe.

Marjan Tavčar, ki so mu pri srečanju kot je videti, bolj ideološke zadeve, je objavil v tej številki dva članka. V uvodniku »Za ravnesje materialnih in duhovnih vrednot« poudarja potrebo po duhovnem bogatenju, češ da se človek ne sme zreducirati na raven tistega, kar imenujemo »homo economicus« — gospodarski človek, in to da velja tudi za narod. V drugem članku »O ogroženosti Pahorjeve samobitnosti naroda« pa polemizira z nazorji Borisa Pahorja o narodu in narodni politiki. Pri tem moti to, da se ne drži Pahorjevih argumentov, ampak skuša na vsak način mimo njih dokazati, da so Pahorjevi nazorji zastareli in nazadnjaški, kakor da Pahor ne bi bil sposoben pojmovati naroda kot moderne družbe. Tržačan Aleš Lokar tudi polemizira v posredni obliki s Pahorjem v članku »Manjšinec v zagati«.

Elio Fornazarič piše o »Petletnem načrtu deželne Furlanije-Juljske krajine« ter prikazuje njegove cilje. Bogdan Mikuš razpravlja o urbanističnih problemih Nove Gorice in opozarja na neurejenost urbanistične zakonodaje. Zanimiv je dolg zgodovinski članek dr. Boža Milanoviča »Zveze med istrskimi in tržaškimi Slovenci ter istrskimi Hrvati v prvi dobi narodnega preporoda«. Članek je prevedel iz hrvaščine Marijan Breclj, ki je prispeval za to številko tudi lep članek o pesniku Giuseppu Ungarettiju ob njegovem obisku v Gorici. Srečko Vilhar pa piše o pisatelju Enzu Bettiniju in njegovih romanih o Trstu, ki jih zelo pozitivno ocenjuje.

Poleg tega prinaša ta številka »Goriških srečanj« več člankov o lokalni problematiki, ocene in drugo.

Jože Stalej je napisal razpravo »Stara božična noč Slovencev v Porenju«. Objavila jo je Slovenska akademija znanosti in umetnosti (razred za jezikoslovje in književnost). Sedaj je razprava izšla v nemškem prevodu in sicer v Aachen. Izdalo jo je aachensko zgodovinsko društvo v svojem strokovnem glasilu in je prevod oskrbel dr. A. Luegheid. Poseben komentar je dodal direktor aachenskega mestnega arhiva dr. Erich Meuthen. Razprava je izšla tudi v separatih. Avtor je celotni prevod pregledal in avtoriziral.

V NEDELJO, 26. MAJA, OB 17. URI
V MALI DVORANI KULTURNEGA DOMA

II. ZAKLJUČNA PRIREDITEV

s sodelovanjem orkestra Glasbene Matice, solistov, dekliškega pevskega zbora in mladinskega pevskega zbora »Kraški slavček« iz Devina Nabrežine

Rešen iz blaznice

(Nadaljevanje s 6. strani)

Volpin. Tega so zdaj izpustili, kot se je zvedelo, iz blaznice v bližini Moskve, kamor so ga bili vtaknili letos februarja zaradi njegovih protestov proti obsodbi štirih mladih intelektualcev. Jesenin-Volpin, ki je sin slovitega pesnika revolucije Jesenina, se je že vrnil k svoji družini v Moskvi, ni pa še znano, če bo smel naprej opravljati svoje znanstveno delo na moskovski univerzi kot strokovnjak za matematično logiko. Ta dvom je tembolj upravičen, ker so začeli izvajati sankcije tudi proti nekaterim iz skupine blizu sto znanstvenikov, ki so svoj čas podpisali protestno pismo na sovjetske oblasti zaradi interniranja Jesenina-Volpina v blaznico. Izključili so jih iz komunistične partije.

—0—

RAZPISANA MESTA

1. Uradni list št. 95 z dne 12.4.1968.
MINISTRSTVO ZA NOTRANJE ZADEVE razpisuje javni natečaj za 54 mest za podkomisarje z napredovanjem za osebe Javne varnosti.

Zahteva se doktorat v pravu, političnih vedah ali socialnih in političnih vedah.

Starost: 18-32let.

Rok za vložitev prošnje: 90 dni (10.7.68).

2. Uradni list št. 94 z dne 11.4.1968.
MINISTRSTVO ZA PROSVETO razpisuje natečaj za 40 mest za svetnike 3. razreda z možnostjo napredovanja za osebe Osrednje uprave za javno izobrazbo in šolskih proveditoratov.

Zahteva se doktorat v pravu, filozofiji ali političnih, socialnih in upravnih vedah.

Starost: 18-32 let.

Rok vložitev prošnje: 60 dni (10.6.68).

3. Uradni list št. 93 z dne 10.4.1968
MINISTRSTVO ZA PROSVETO razpisuje natečaj za 30 mest za knjigovodje z možnostjo napredovanja za osebe Osrednje uprave za prosveto in šolskih proveditoratov.

Zahteva se diploma za knjigovodje - trgovske izvedence.

Starost: 18-32 let.

Rok za vložitev prošnje: 60 dni (10.6.68).

4. Uradni list št. 111 z dne 3.5.1968
MINISTRSTVO ZA TURIZEM IN PRIREDITVE razpisuje natečaj za 16 mest za podtajnika z možnostjo napredovanja.

Zahteva se diploma višjih srednjih šol.

Rok za vložitev prošnje: 30 dni (2.6.68)

Starost: 18-32 let.

ŠPORT MED NAŠO MLADINO

BOROVKE ZAL NISO USPELE

Odbojkarice S. Z. BOR so pretekli teden odigrale najvažnejši tekmi letošnjega prvenstva. Na tistem so upale v poln izkupiček, ki bi jim zagotovil vstop v finalni del turnirja, a jim to žal le za las ni uspelo.

Najprej so se srečale z odličnim moštvom La Bollita. To je bila gotovo najboljša tekma Borovk, odkar je moštvo pomlajeno. Dvoboj je bil zelo izenačen in tempo igre zelo hiter. Gledalci so bili navdušeni nad prikazano igro. Naša dekleta so vzdržala do konca in si zagotovila prestižno zmago 3 : 1 (9, 15, —13, 12).

Sedaj jih je čakala ključna tekma letošnjega prvenstva v tej skupini B lige. Na drugi strani mereže so jim stala nasproti dekleta Presolane, proti katerim so naše predstavnice utrpeli edini poraz prvenstva in to na domačih tleh. Kljub temu, Borovke niso odšle v Nemro brez upanja. V Trstu so namreč proti Presolani naletele na slab dan in od takrat so svojo igro znatno izboljšale.

Tudi v Nembru so odlično začele in gladko osvojile prvi set. Vendar nasprotnice so jim takoj v drugem vrnile milo za drago. Igra je bila izredno borbeno. Domačinke so bile do konca zelo urejene, hitre, odločne. Izkoristile so vsako napako naših.

Borovke so dale res vse iz sebe. Borile so se srčno, požrtvovalno, le zavest, da tekma dejansko odloča o prvenstvu, je na nekatere naše igralke negativno vplivala. Presolana je igrala mnogo bolje kot v Trstu in borba je bila izredno izenačena. Naše so bile zelo dobre v napadu, nekoliko manj pa v obrambi. Imele so celo že match-žogo, a je tudi zaradi smole niso uspeli izkoristiti. Zaradi utrujenosti niso vzdržale ritma do konca tekme in končni rezultat je bil 3 : 2 (—5, 6, 16, —10, 10) za Presolano. S tem porazom so si žal Borovke zapravile možnost za vstop v finalni turnir.

SOKOL IN BREG IZGUBILA

V drugi skupini B lige sta obe slovenski ekipi utrpeli poraz. Preseneča predvsem gladka izguba Nabrežink proti povprečnemu Casagrande iz Saccileja. Če bi se nahajale v običajni formi, bi Sokolovke gladko zmagale. Tako pa jim celo tretjega seta, ko so že vodile z 10 : 1, ni uspelo osvojiti.

Veliko bolje so igrale Brežanke, ki so s požrtvovalno in veljavno igro nudile oster odpor AGI-ju iz Gorice, pa čeprav so mu morale kloniti.

Edi Košuta

17

BIMBO BIMBO BIMBO BIMBO

Piše MILE MIRNIK
Riše MARJAN BREGAR

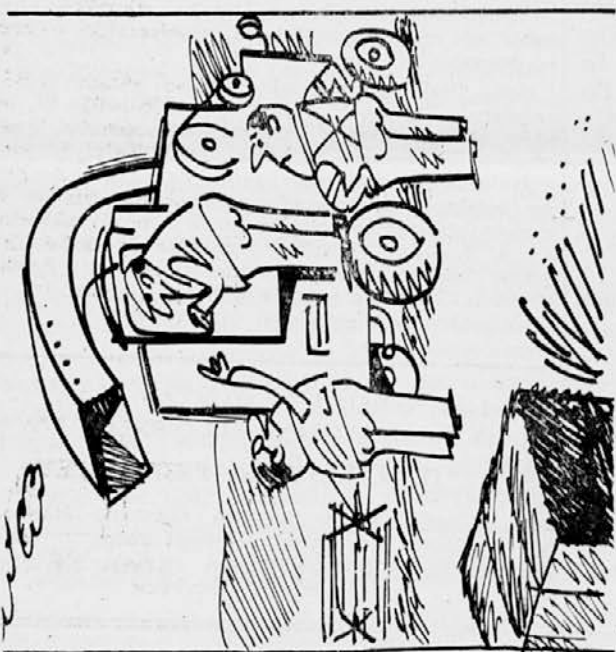
na ozarah, zdaj pa ga je nekakšna opica pognala tisti hip, ko je sedla za volan.

»Tega ne bom nikoli razumel,« je rekel inženir in splezal na kombajn. »Vidite, zdaj bo pa šel,« je rekel — ampak kombajn ni šel. Sploh ni dal glasu od sebe. Kakor da bi se dogovorili, so se vsi v en mah ozrli za Bimbom, ki je čepel na drevesu nedaleč vstran in jih nezaupljivo opazoval.

njegove veje, se je zavijtel na drugo, s tiste na tla in jo ucvrl čez polje. Vsi prisotni so jo seveda ucvrli za njim, med njimi tudi Janez.

V divjem diru so pretekli njivo in dirjali proti globokemu namakalnemu jarku. VSSŠC — in Bimbo je v elegantnem loku skočil čez jarek. Menda jih je lahkota, s katero je skočil, zapeljala, da so vsi hkrati skočili za njim — in štrbunk so drug za drugim pristali v vodi.

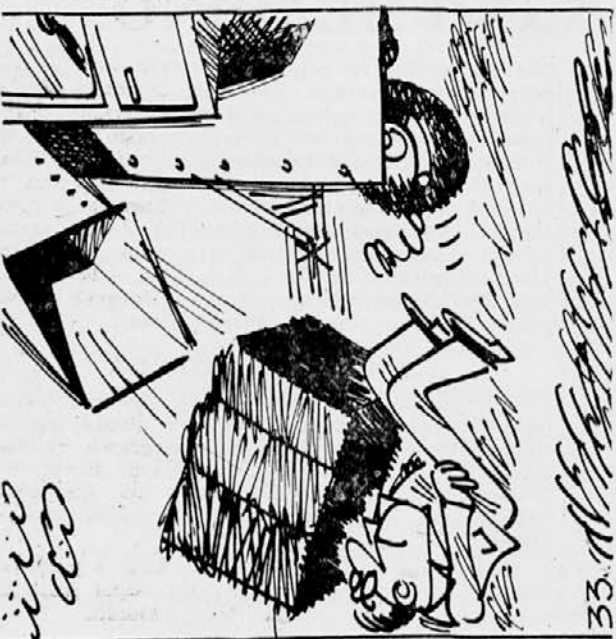
mirju na noge, preden so se spet zapodili za kombajnom. Ko je Bimbo zaslutil, da velja divja gonja in vse vpije njemu, je skočil s stroja in zbežal na bližnje drevo, kombajn pa jo je v velikem loku ubral preko polja.

Najspretnejši traktorist je med vožnjo splezal na stroj in ga ustavil. Nato so se vsi skupaj zbrali ob njem in se zapletli v burno strokovno razpravo o vprašanju, kako je mogoče, da je kombajn tri dni stal pokvarjen

Prikimali so in se odpravili pod drevo, na katerem je čepel Bimbo. »No, opica, kako ji je pa ime — aha, Bimbo — no, Bimbo, le pridi dol, boš dobil banano, samo pokaži nam, kaj si napravil s strojem, da je šel!« so mu prigovarjali.

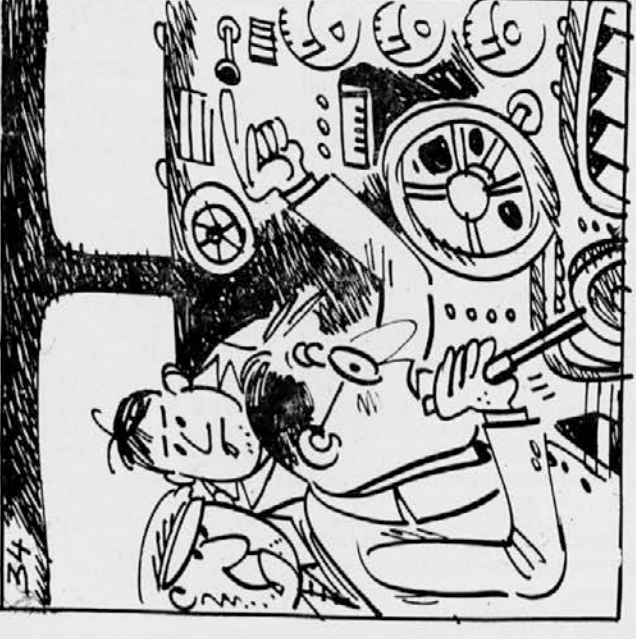
Ampak Bimbo je bil gluh za njihove prošnje in slep za vabeče kretinje. »Pa ga s silo posadimo za volan!« je predlagal nekdo in takoj so se trije zapodili na drevo. Bimbo jih seveda ni čakal. Ko so bili še za seženj od

33. Čuda moderne tehnike

»Kaj si ponorel, mulec!« je vpil inženir, ki je z ramo ob rami z Janezom tekal za kombajnom. Skoraj sta ga že dohitela, ko je iz kombajna padla velika bala povežane slame naravnost na inženirja, ga prevrgla po tleh in ga pokrila — Janez pa se je prav grdo zložil na vrh vsega tega.

Traktoristi, ki so ju dohiteli, so naprej pomagali inže-

34. Bimbo noče biti učitelj

»Kako ga je pa potem opica pognala,« je robantil inženir in zmerom bolj ognjevit premikal vzvođe okrog krnila — vendar kombajn ni niti kihnil, kaj šele, da bi dal kak drug glas od sebe.

»Najbolje bo,« je pripomnil eden izmed gledalcev na tleh, »če opico še enkrat posadimo za volan in natančno gledamo, kaj bo napravila. Pa se bomo naučili!«